

(עמס ד' יט)

לך ברתו - לא יבנה איש במוני
הלוח בלאט למדני בקרי
גם בבר פן לא למדה לשוני
וקברום קבר ופל דברי

ואם-לחי מס לריק - לא-ספצי
מסאמכם היא וקאו הקזן
לא-קצא מחמיו קזן פשישי
קרדמי בא קצז רמבון

אין דברו אשלים עם-גורלי
אח-כלי אקטר להגורמי
וקביר היום בלי דבר פצלי
אשוקה לי בלאט בשקאמי

אל-נוי אשוב ואל-עמקתי
ואכלת ברת עם שקמי יצרי
ואתם - אתם מסוס ונקב
וקהר יקא בלכם קצרי

מסת תרי

צנח לו ולול על-גדר כנם -
כה ישן אנכי:
נשל הפרי - ומה-לי ולגוני
ומה-לי ולשוכי

נשל הפרי הפכה קבר נשכה -
שררו העלים -
ירגז יום אחד הסצר - ונפלו
ארכה חללים

אמר - ונמסכו לילות הנושא
לא מנוחה ושנת-לי
קדר אסתבט באפל נאכצ
ראשי אל-קמלי

וכוב יפכה אביב ואנכי לבדי
על-גוני אמה -
שרביט קרם לא צין לו נפכה
לא-פרי ולא-עלה

אלול תרי

לא זכיתי באור מן התקפור
אף לא בא לי בירשה מאבי
כי מסלעי וצור נקמתי
והצדקתי סלקבי

ניצוץ אחד בצור לבי מסממר
ניצוץ קטן - אך כלו שלי הוא
לא קאלמיו באיש לא נזכמיו -
כי סמני ובי הוא

ומסת פשיש צרמי הגדולות
כי יתפוצץ לבדי צור-שני
זה הניצוץ דף נמו אל-ציני
ומציני - לערוני

ומחרוני יתמלס ללבבכם
ובאור אצבם הצמיו יתצלם
ואנכי בתלבי וקדמי
את-הקדמה אשלם

תרי

6

5

4

דיל קוז

כפה אדמה

עת ייבנו הפרא נמחה כדקעה
כקרים ויערות כקנה וחדש
הוקמה בדרך כפה אדמה
ללקט פרחי-בר בחרש

וינצאים טמרים פרה ואין
ותחול כדמה על כשענת -
כדפור שצבה קנגון כני און
כבה-דחיק נדקעה ונישקה

ועומדות כרחוק העצים מכוות
ולקיא הדיהומינו כה רבו
ובוצץ לו גרם עירום אצבעו
כביכי בראשית כתיק אכא

נאנהו טיחקים אדמה עקבית
כירקב הריסים כשפרת...
ושנינו עצבנו - ולפסה נשים
והנה קדר הדקה הצקרת

דוכיה במרחבים שורקת
בתק מפזין בשין ההחולים
לולה כפה לולה! בשמים שקט
כוכבים כחתולים

ומן רהב רהב הלב צלצל אלפים
כח כבו פניקה את הריסים העצית
כבזלב ונהב פזס כפיל אפים
עבדים דהורים לרמב הרצית

רוח כוז קשה עמוקה רונקת
על כחפי גנים שפהיה נשפכות
לפ ירקרק הכיסת אורות וחשה
רמיסת מסבון בקצף טפחר

ומרחק לגבה בנהיקה כרעבת
עיר אקר עיניה ונהב כצפות
מקאדה כוצם כתיכרות האבן
של הנהדלים ומכפות

עוד אבוא אל ספך בקשמים ככות
עוד אצנים אליך ידים
עוד אבר לך את כל המלים הטובות
שירשנו
שירשנו צדון

כי ביהר העני כה השך לעת ליל
ועצוב בו ודאי לאין סוף
ומי דקדעו בלי הניצ אצני
הקגרו להוצות ולתת

אך פתאום את נוצת כיד מבהיקת
את פילסת קובר נשכת
הדבכה כבלב בין דסיקה לדסיקה
הדבכה הזאת
היא שלך

thadikd

20 (faint)

משלשה או ארבעה בחדר
תמיד אחד עומד ליד החלון.
מכרח לראות את הענן בין קוצים
ונאת השרפות בגבעה.
וכיצד אנשים שיצאו שלמים
מתורים בערב כמטבעות עוף לביתם.

משלשה או ארבעה בחדר
תמיד אחד עומד ליד החלון.
שצרו האפל מעל למחשבותיו.
מאחוריו המלים.
ולפניו הקולות הנוגדים בלי תרמיל,
לכבות בלי צידה, נבואות בלי מים
ונאבנים גדולות שהושבו
ונשארו סגורים כמכתבים שאין
להם כתבת ואין מקבל.

לא כפרוש

לא כפרוש,

לא בבת אחת, לא בלי,

אלא כדשא, באלפי יציאות והירות ירקקות,
להיות מסתר בהרבה ילדים במשחק
ואחד מתפש.

ולא כגבר היחיד,
כבן-קיש, שמצאוהו רבים
ועשו אותו למלך.
אלא כנשם בהרבה מקומות
מעננים רבים, להתחלחל, להיות שתי
פיות רבים, להיות נשום
כאור בשנה ומפזר כפריוחה באביב.

לא הצלצול החד, המעורר
בשער הרופא המורן,
אלא בדפיקות, בהרבה אשנבים
בכניסות צדדיות, בהרבה דפיקות לב.

ואחר-כך היציאה השקטה, כעשן
בלי תרועה, שר מתפטר,
ילדים עפים ממשחק,
אבן בגלגלים האחרונים
לאחר המורד התלול, במקום שמתחיל
מישור הותור הגדול, אשר ממנו,
בתפלות המתקבלות,
עולה אבק בהרבה רבוא נרירים.

צבא והארץ האפילו,
עוד מעט וכבה האור.
המצנה בה שמים התחילו
שוב השנים צריכים לגמר.

דרך שמי נקדו עובר רק קו ישר אחד
יש משפט בהנדסה האומר, כי דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד

כוכב צעיר התחמץ עם כוכבה
ובפנים דבר נרמית על סכנה קרובה.
רציתי להזכר בזמר וזכרתי רק את המשפט,
כי דרך שמי נקדו עובר רק קו ישר אחד.

כלב צווב רדף אחרינו לארץ הרחוב,
צעקתי, ידיתי אבן, ולא רצה לעזוב.
אחר כך אבדנו לו נגם הוא אבד.
דרך שמי נקדו עובר רק קו ישר אחד.

בכיף הקטן מספיק להרבה כאבים,
כמו קטר המושף קרונות רבים.
מתי נשוב הביתה? חכי עוד מעט.
כי דרך שמי נקדו עובר רק קו ישר אחד.

לפעמים השמש זכר, לפעמים - נקבה,
לפעמים אנהנו שנים, לפעמים יותר מרבה,
לפעמים אינני יודע מי יחזיק אותנו ביד.
אבל דרך שמי נקדו עובר רק קו ישר אחד.

חיינו שבכתב היו לחיינו שבעל-פה.
חיינו שבעולם הבא לחיינו שבנה,
חיינו הממהרים וחיינו העוזרים לאט,
דרך שמי נקדו עובר רק קו ישר אחד.

מחצית האנשים בעולם

מחצית האנשים בעולם
אוחזים את המחצית השנייה,
מחצית האנשים
שונאים את השנייה,

האם בגלל אלה ואלה עלי
ללכת ולנודד ולהשתנות בלי הרף,
כנשם במחזור, ולישון בין סלעים,
ולהיות מחספס כנעני ויתים,
ולשמע את הירח נובח עלי,
ולתסוות את אהבתי בדאגות,

ולצמח כעשב הרהוי בין פסי הרפכת,
ולגור באדמה כחפרפרת,
ולהיות עם שרשים ולא עם ענפים,
ולא לחיי על לחי מלאכים,

ולאחב במערה הראשונה
ולשאת את אשתי תחת חפת
הקורות הנושאות אדמה,
ולשחק את מותי, תמיד

שם ושברה השדה והיה סוף העולם,
גם הרחוב נססך שם, הרחוב.
ילדים קטנים יראו לגשת צד שם,
רק אנתוני ידענו שאין סוף
לעולם הגדול.

רבים הם ההולכים בקוץ אחד,
אלו רק ידעו, אף זאת יודעים רק מעט.
באתי מתוך עצמי כמתוך אדמה, חם,
עו, לוהט ונשפף בין כלם
בעולם הגדול.

אמי אפתה לי את כל העולם

אמי אפתה לי את כל העולם
בעוגות מתוקות.

אהובתי מלאה את חלונותי
בצמוקי כוכבים.
והנענעים סגורים בי כבועות אויר
בכפר הקלחם.

מבחוץ אני חלק ושקט וחום.

העולם אוהב אותי.

אף שערי עצוב בגמא בבצה המתנפשת והולכת -
כל הצפרים הנדירות ניפות הנוצה
נסות ממני.

שנינו ביחד וכל אחד לחוד

"שניהם ביחד וכל אחד לחוד" ...
[מתוך תחנת שכירות]

ילדה שלי, עוד קנין עבר
ואבי לא בא ללונה-פרק.
הנדודות מוסיפות לנוד.
שנינו ביחד וכל אחד לחוד.

אפק היס מאבד ספינותיו -
קשה לשמר על משהו עכשו.
מאחורי הקר תכונת הלוחמים.
כמה זקוקים אנו לרחמים.
שנינו ביחד וכל אחד לחוד.

ירח מנסר את העבים לשנים -
בואי ונצא לאהבת בינים.
רק שנינו נאהב לפני המחנות.
אולי אפשר עוד תכל לשנות.
שנינו ביחד וכל אחד לחוד.

אהבתי הפכה אותי בנראה
כיום מלוח לטפות מתוקות של יורה;
אני מוכא אליך לאט ונופל.
קבליני. איך לנו מלאך גואל.
כי שנינו ביחד. כל אחד לחוד.

אָבֵל בְּאַגְרוֹף מוֹחוֹ הִלְכָּן
הוּא מִחַיִּיק בְּרַעֲיִים שְׁחוּרִים שֶׁל גַּעֲזִיּוֹ הַעֲלִיּוֹם.
בְּשִׁנְיַע לְאַרְץ הָאֲהוּבָה וְהַצְחִיקָהּ –
יָרַע.

אָבֵן וּבִירוֹל

פְּעָמִים מְגֵלָה,
פְּעָמִים שִׁירָה –

תְּמִיד מִשְׁהוּ גִפְרִישׁ,
תְּמִיד כְּאֵב.

אָבִי הָיָה עֵץ בְּחֶרֶשֶׁת אָבוֹת,
מְכַסֶּה טַחֵב יָרֵק.

הוּא, אֶלְמֶנֶת הַבֶּשֶׁר, יְתוּמֵי תֶדֶם,
אֲנִי צָרִיךְ לְבָרֵת.

עֵינַיִם חֲדוֹת כְּפוֹתֶחֱנִים
פְּתוּחוֹ סוֹדוֹת כְּבָדִּים.

אָבֵל דָּרָךְ הַפֶּצַע בְּחוֹי
מִצִּיץ אֱלֹהִים לַתֵּבֵל.

אֲנִי תִדְלָת
בְּדִירָתוֹ.

אָבִי

זָכַר אָבִי עֶטוֹף בְּגִיד לָבָן
בְּפְרוֹסוֹת לַיּוֹם עֲבוּדָה.

בְּקוֹסֶם, הַמוֹצִיא מִכּוֹכָעוֹ אֶרְנָבוֹת וּמַגִּדְלִים,
הוֹצִיא מִתּוֹךְ גִּפּוֹ הַקָּטָן – אֲהָבָה.

נִהְרֹת גִּידֵי
נִשְׁפְּכוּ לְתוֹךְ מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים.

מוֹת אָבִי

אָבִי, פְּתָאם, מְכַל הַחֲדָרִים
יֵצֵא לְמַרְחָקָיו הַמְּוֹרָרִים.

הַלּוֹף הַלֵּךְ לִקְרָא לֵאלֹהֵי,
שֶׁהוּא יָבוֹא לַעֲזֹר לָנוּ עֲכָשׁוֹ.

וְאֵלֵהִם כְּבָר בָּא, כְּמוֹ טוֹרֶת,
תָּלָה אֶת מַעֲלִלוֹ עַל נוֹי־גֵרֶת.

אֵךְ אֶת אָבִינוּ, שֶׁיֵּצֵא לְהוֹבִילוֹ,
יִחְיֶיךָ הָאֱלֹהִים לַעֲד אֶצְלוֹ.

משלשה או ארבעה בחדר
תמיד אחד עומד ליד החלון.
מכרח לראות את העול בין קוצים
ונאת השטרפות בנבעה.
וכיצד אנשים שיצאו שלמים
מחזרים בערב כמטבעות עוף לביתם.

משלשה או ארבעה בחדר
תמיד אחד עומד ליד החלון.
שערו האפל מעל למחשבותיו.
מאחוריו המלים.
ולפניו הקולות הנודדים בלי תרמיל,
לכבות בלי צידה, נבואות בלי מים
ונאבנים גדולות שהושבו
ונשארו סגורים כמכתבים שאין
להם כתבת ואין מקבל.

לא כפרוש

לא כפרוש,

לא בבית אחת, לא בלי,

אלא כדשא, באלפי וציאות והירות ירקקות,
להיות מסמר בהרבה ילדים במשחק
ואחד מחפש.

ולא כגבר היחיד,
כבן-קיש, שמצאוהו רבים
ועשו אותו למלך.
אלא כנשם בהרבה מקומות
מעננים רבים, להתחלחל, להיות שתי
פיות רבים, להיות נשום
כאור בשנה ומפור כפריחה באביב.

לא הצלצול החד, המעורר
בשער הרופא התורן,
אלא בדפיקות, בהרבה אשנבים
בכניסות צדדיות, בהרבה דפיקות לב.

ואחר-כך הציאה השקטה, כעשן
בלי תרועה, שר מתפטר,
ילדים עיפים ממשחק,
אבן בגלגלים האחרונים
לאחר המורד התלול, במקום שמתחיל
מישור הותור הגדול, אשר ממנו,
בתפלות המתקבלות,
עולה אבק בהרבה רבוא גרורים.

עד הנשימה האחרונה והמלים
האחרונות וכלי להבין
ולעשות בביתי עמודי דגלית למעלה
ומקלט למטה. ולצאת בדרךכים
העשיות רק לשיבה ולעבר
את כל המתנות הנוראות -
חמול, מקל, אש, מים, שוחט,
בין הגדי ובין מלאך-המות?

מתצית האנשים אוקבים,
מתציתם שונאים.
והיכן מקומי בין המתציות המתאמות כל-כך,
ודרך אינה סדק ארצה את
השכונים הקבנים של חלומותי,
ואת הרצים היחפים על החולות
או לפחות את נפנוף
מטפחת הנצרה, ליד החל?

אני רוצה למות על משתי

כל הלילה עליה צבא מן הגלגל
להגיע עד שדה הקטל ועד בכלל.
המתים באדמה שקבו בערב ובשתי.
אני רוצה למות על משתי.

עציהם היו צרות כבשוק האשנבים,
אני תמיד מעטים והם רבים.
אני מקרח לענות. הם יכולים לחקור אותי.
אבל אני רוצה למות על משתי.

שמש דם בגבעון. הוא מוכן לעמד נצח.
בשביל להאיר לעורכי קרב ורצח,
אולי לא אראה בשיהרגו את אשתי,
אבל אני רוצה למות על משתי.

שמשון, גבורתו בשער ארף ושהור,
את שלי גווי כשעשוני לגבור
חוכה ולמדוני לדרוף את קשתי.
אני רוצה למות על משתי.

ראיתי כי אפשר לגור ולהסתדר
ולרדת גם לע ארניה, אם אין מקום אחר.
קבר לא אכפת לי למות ביחידותי,
אבל אני רוצה למות על משתי.

אחר-כך באנו אל בין הצייתים

אחר-כך באנו אל
בין הצייתים, ונרועי
המערבית היתה על ירכך
המזרחית במקום

משה

ונשתי אל משה ואמרתי לו:
צריך את המחתות כך וכך.
הוא הסתכל בי
וערף לסי שאמרתי.

ומי לא ראה אז בכבודי:
היתה שם שרה מן הילדות
שעל שמה תפנתי לבנות ציר.
היתה שם ארבת הרגלים מתחת הפועלות.
היתה מלוינה מרבט אשר במלטה.
דינה מהגבול האיטלקי-היוגוסלבי.
וריה מהשפלה שבצפון.

ונאה מאד מהרתי אל משה
להורותו הדרך הנכונה
והחנר לי לפתאם
כי זו אשר בתוך שמי
תרומה ונכונה -
איננה.

משה משה הנחה את העם.
ראה, אני כל-כך צריך ורוצה לישן עוד
אני עודי נער.

רחב

הבט, הבט! הנה יוסי מתעבב אל השופר שבתכה.
מה לזקן, איככה זה ירקה ליד תבתו ולא יראה את יוסי
יוסי, יוסי, תקע, תקע בשופרו!
יעלב קלפיו נמלים לו מידיו
וחומות יריחו רועמות אלי-ארץ.
מיושם במערבול שחובק את דקת-המרה
והיא הלא רחבו
רחבו!
על אונה מי לוחש?
והיכן ידיו
הרי ידעתי את דיו
הנה הן!
הנה הן עלי רחב.
רחבו!
מכרה יצאתי לבקש
נא-רץ.
והנה הנך שלי, רחב, רחבתי שלי, רחבו
איככה זה הסף שספו של הנקח כלו
והבו